

§ 8. 1. Odpisów na fundusz zakładowy dokonuje się raz na rok, z tym że mogą być dokonywane półroczne lub kwartalne odpisy zaliczkowe, o ile przewiduje to zakładowa umowa zbiorowa. Wysokość kwartalnych odpisów zaliczkowych nie może jednak przekraczać 25%, a półrocznych 50% sumy funduszu zakładowego przypadającego za dany okres sprawozdawczy.

2. Sumę funduszu zakładowego przypadającego za dany rok (okres sprawozdawczy) ustala się na podstawie danych, wynikających z przyjętego przez jednostkę nadrzędną rocznego sprawozdania finansowego.

3. Dla obliczenia wyrównawczego odpisu na koniec roku potrąca się od sumy funduszu zakładowego, ustalonej za dany rok, sumę odpisów zaliczkowych.

4. Jeżeli wydatki dokonane w ciągu roku z odpisów zaliczkowych przekroczą sumę funduszu zakładowego ustaloną za dany rok sprawozdawczy — wówczas różnicę pomiędzy kwotami wydatkowanymi a sumą funduszu zakładowego przypadającą za dany rok zalicza się jako wydatek obciążający fundusz zakładowy utworzony w roku następnym.

5. Przed całkowitym wyrównaniem różnicy, o której mowa w ust. 4, nie mogą być wydatkowane żadne kwoty z funduszu zakładowego w roku następnym.

§ 9. 1. W celu ustalenia prawidłowej podstawy do obliczenia odpisów na fundusz zakładowy faktycznie osiągnięty zysk lub stratę koryguje się o sumy wynikające z wprowadzonych, a nie uwzględnionych w planie urzędowych zmian cen, stawek płac, składek na ubezpieczenia społeczne, podatków, oprocentowania kredytów bankowych, taryf za usługi komunalne, norm amortyzacji.

2. W celu ustalenia, czy spełnione zostały warunki do utworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach planowo deficytowych, należy przeprowadzić korektę planowanej straty w takim stosunku procentowym, w jakim nastąpiło przekroczenie planu sprzedaży (zgodnie z § 3 pkt 2).

§ 10. 1. Środki funduszu zakładowego mogą być przeznaczone:

- 1) na nagrody i świadczenia dla pracowników oraz na inne cele związane z ich potrzebami,
- 2) na budownictwo mieszkaniowe dla pracowników oraz na remonty mieszkań przez nich zajmowanych.

2. Podział środków funduszu zakładowego na powyższe cele należy do uprawnień przedsiębiorstwa.

§ 11. Górną granicę kwoty odpisów na fundusz zakładowy na cele, o których mowa w § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia, ustala się w wysokości 8,5% planowanego funduszu płac.

§ 12. 1. Podstawę do dokonywania wydatków ze środków funduszu zakładowego stanowią odpowiednie preliminarze zatwierdzone przez załogę przedsiębiorstwa lub jej przedstawicieli.

2. Środkami funduszu zakładowego dysponuje dyrektor przedsiębiorstwa w oparciu o zatwierdzony preliminarz.

3. Z wykonania preliminarza dyrektor składa załozie okresowe sprawozdania.

§ 13. Wykorzystanie środków funduszu zakładowego na cele inwestycyjne następuje w trybie przewidzianym dla inwestycji pozalimitowych.

§ 14. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do zakładów, oddziałów na wewnętrznym rozrachunku gospodarczym, dla których wprowadzono obowiązek sporządzania samodzielnych bilansów.

§ 15. W przedsiębiorstwach objętych przepisami niniejszego rozporządzenia tracą moc dotychczasowe przepisy w sprawie finansowania wydatków na współzawodnictwo, nagrody indywidualne, wynagrodzenia za prace zlecone, udział w komisjach oraz popieranie ruchu racjonalizatorskiego, dotyczące współzawodnictwa w zakładzie pracy oraz nagród indywidualnych za szczególne osiągnięcia.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 6 marca 1957 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 8 grudnia 1956 r. w sprawie kart podatkowych dla drobnych rzemieślników.

Na podstawie art. 11 i art. 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452), art. 3, art. 76 ust. 3 i art. 101 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25) zarządza się, co następuje:

§ 1. W tabeli wysokości rocznych opłat za karty podatkowe, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 grudnia 1956 r. w sprawie kart podatkowych dla drobnych rzemieślników (Dz. U. Nr 60, poz. 291), w po-

zycji 13, w kolumnie 2 „Rodzaj rzemiosła — specjalność” po wyrazach „Instalatorstwo wodociągowo-kanalizacyjne” dodaje się wyrazy „instalatorstwo — centralnego ogrzewania, urządzeń chłodniczych”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r.

Minister Finansów: T. Dietrich